

КРАТКАТА ИСТОРИЯ НА ЕДНА ЛУДНИЦА,
ПРЕДСТАВЯНА С ЛЪЖИ И ИЗМИСЛИЦИ
Айфер Тунч

Какво е любовта: Самоотверженост или съхраняване на личността? бе темата, по която Юлкю Биринджи, гостуващ лектор на конференцията послучай 14 Февруари, Деня на влюбените говореше пред насъбралите се в салона на последния етаж на Психиатричната болница, сграда, проектирана така с гръб към морето, че предизвикваше чувството на сръдня сред гостите на черноморския град.

Юлкю Бей бе взаимодействал това изречение от **Ницше**, той бе доцент по психиатрия, в един измислен университет. Пред слушателите си говореше с висок тон, привычка от лекциите, изнасяни пред студентите, повечето от които бяха истински твърдоглавци. Катедрата бе покрита с олющен лак и понеже единият ѝ крак бе по-къс от другите, се люлееше и го разсейваше. Бе нервен, защото бе прекарал безсънна нощ и напрегната сутрин. ``Да му е.. масата, заради нея не мога да се фокусирам`` , псуваше наум.

Използваше отскоро думата фокусирам. Преди употребяваше думата концентрирам се. Но като забеляза, че **Алтай Чамур**, професор, който се завърна от Америка с една авторска книга, която пет пари не струваше, като казваше под път и над път фокусирам, той също усвои тази дума и за щяло и нещяло започна да казва фокусирам.

Обичаше да грабва такива нови думи, имаше богата торба. Но когато видеше, че всеки започва да ги употребява, както му попадне, тогава изтриваше някои думи и изрази. Когато една вечер **секретарката на Факултета Шенай Ханъм**, за която така и не можеше да си обясни как с мизерната си заплата успява да ходи на почивка в чужбина, каза ``голям кеф получавам от тези бисквити`` , той се погнуси от израза ``получавам кеф`` , и веднага потъваше, щом чуеше тези думи от нечия уста.

Шенай Ханъм много обичаше да фамилиарничи с учениците, завършили евтините колежи с елементарни познания по английски; всъщност, когато говореше, тя винаги допускаше езикови грешки. Лошото е, че така се фукаше. Например, под влияние на пичовете- колежани, които уж, че флиртуват, се подиграваха с нея, тя бе приспособила думата feel едно към едно към турския език. Умираще си от кеф да пита като тях Как го чувстваш ? Един ден Юлкю Бей подслуша разговора ѝ с девойката на бюфета/кantinата/. Като я чу да казва за декана накара ме да се почувствам зле, си пожела наум`` да взема да ѝ чакна един``.

Разбира се, че не ѝ го чакна, но все пак допусна голяма грешка. В частната университетска кантина, която предлагаше безкрайно разнообразие на разглезените студенти, докато жената си мислеше какво да ям... какво да ям, той по завоалиран начин ѝ обясни, че младежите с гелирани коси се правят, че флиртуват с нея, за да им урежда лесно бюрократичните процедури; че я използват заради своите си интереси. Шенай Ханъм винаги погрешно разбираше сексуалните чувства и затова си помисли, че привлекателният доцент я задиря.

Този разговор бе абсолютно ненужен. Като се върна в стаята си и размисли защо е било необходимо да говори такива глупости, Юлкю Бей разбра, че го е нервирало чувството на щастие и задоволство, което се излъчваше от жената, въпреки обидата на декан

Безполезният разговор предизвика нежелателни последствия не толкова за кариерата на Юлкю Бей, колкото за любовния му живот. В този частен университет, където постоянно се говореше кой с кого спи, имиджът на Юлкю Бей без време пострада, понеже бе известен като мъж, който поддържа връзки само с хубави и знатни жени.

Това стана точно в момент, когато се канеше да покани на вечеря младата научна изследователка Селджен Акбаш, нова и привлекателна личност между студентите от последния курс, която наричаха помежду си Селджен ще даде. Резервирал бе маса в моден истанбулски ресторант; във **facebook** изпрати шампанско и цветя на момичето; понеже бе сигурен, че непременно ще спят, накара чистачката да застеле скъпите чаршафи, които ползваше само при специални случаи.

Девојката, която предварително си набелязваше с кого да спи, за да ѝ бъде от полза, си направи извода, че Юлкю Бей, когото считаше за известен доцент, всъщност е коцкар, който спи с която му падне; и отказа така дългоочакваната от доцента среща, като измисли някъкъв банален предлог. Макар че не бе от жените, които внимателно подбират партньорите си, но когато чу как Шенай Ханъм се кикоти с Юлкю Бириджи, тя изведнъж охладня към мъжа, който я поставяше наравно с дебелията/ обез, б.пр / жена. Предпочете да легне с Алтай Чамур, който не бе така красив като Юлкю Бей, дори никак не беше красив, но беше по- влиятелен в ръководството на факултета.

Алтай Чамур, убеден, че се е завърнал в родината си с един невидим ореол, смяташе, че това му дава право да гледа отвисоко на колегите си. Откак се върна от Америка, той престана да поздравява колегите си, които смяташе за неспособни от академична гледна точка. Но не бе много сигурен по отношение на способностите на Юлкю Бей, който не бе успял да стигне до професура, колебаеше се да го поздравява или не. Накрая намери едно разрешение, което не бе лесно, когато го срещнеше, поздравяваше, но така сякаш поздравява някой или някои, които се намират зад Юлкю Бей. Юлкю Бей винаги отговаряше на поздрава, но се безпокоеше, че този самонадеян професор всъщност поздравява не него, а другите зад него.

Алтай Бей, който в кореспонденциите за чужбина и в електронната си поща Алтай Бей изписваше фамилното си име Chamur, бе зает с превода на единствената си книга на родния език. Всеки ден успяваше да обядва на една маса с ректора или декана или с помощника на ректора, споделяше надълго и нашироко с тях притесненията, които имат преводачите и редакторите в страната.

Юлкю Бей внимаваше да не употребява в университетските среди думата фокусиране, понеже се опасяваше, в интерес на истината съвсем основателно, че студентите може да забележат, че я е усвоил от този chamur/кал, б.пр./ професор, по адрес на когото бе чул студентите да казват Фокус Алтай, избягваше да я произнася, дори когато да е на въха на езика му, но когато беше надалеч, си наваксваше.

Юлкю Бириджи пътуваше много, но повече във вътрешността на страната. Много рядко излизаше в чужбина. Затова хвърчеше от радост, когато го поканиха на един симпозиум в университета в Тирана, Албания. Но три дни преди да замине, се наложи спешно да се оперира от хемороиди и участието пропадна. Шенай Ханъм обаче къде ли не бе ходила, от Дубаи до Мексико Сити, от Санкт Петербург до Венеция. Юлкю Бей се учудваше на това. Щеше да го разбере, ако жената беше някоя красавица, можеше да се предположи, че си има си някой. Но според него тя не бе жените, които си заслужава да заглеждаш. Обаче сигурно щеше да се успокои, ако знаеше, че банките, които бяха отпуснали потребителски кредити на Шенай Ханъм, се готвеха всеки момент да наложат запор върху имуществото ѝ заради неплатените вноски, но той не го знаеше.

Главата на Юлкю Бей бе пълна с какво ли не. Но в интерес на истината бе наясно, че голяма част от умствения му пълнеж е боклук. Той не бе глупав и не изпитваше безпокойство. Заплатата, която получаваше от пинтийския/скъпернически, б. пр/ университет не стигаше и затова изнасяше лекции; отначало се изненадваше, че много хора идват да слушат остарелите му идеи, но след това свикна.

Обаче само бе свикнал. Не се възторгваше от факта, че много хора приемат възторжено остарялите му идеи. Бе наясно кой е, какво може да постигне, докъде ще стигне. И все пак тези възторжени хора му вдъхнаха смелостта да разсъждава както му скимне, да излага без страх мислите си.

Вече никой не търсеше логика в изнасяните лекции, дори и да намереше, го домързяваше да разсъждава; лекциите, които Юлкю Бей изпълваше с анекдоти, онагледяваше с картини от интернета, се посрещаша с голям интерес и той обикаляше страната, за да изнася срещу заплащане лекциите си. Принуден бе да ги изнася. В противен случай нямаше да може да изплаща издръжката на детето и на бившата си жена, с която пет години останаха женени било заради факта, че се роди детето, било заради това, че не бе дошло времето.

Катедрата пак се разклати. Синята писалка на Юлкю Бей с трясък падна на пода. Щеше да ритне пустата му катедра, ако навреме не се бе овладял. Бе станал силно раздражителен. Но в последно време успяваше да се овладее.

За последно се бе разгневил преди 3 години, когато разбра, че няма как да се отърве от ползването на очила за близко виждане. Извън себе си от гняв, не спря на червения светофар и блъсна таксито пред себе си. Въпреки, че бе виновен, се нахвърли с юмуци върху шофьора на таксито, докато му посини окото и накрая отидоха в полицията. Докато полицейският комисар ги сдобряваше, като го накара да се разцелуват с миришещия на лук от пияз /салата от фасул с лук/ таксиметров шофьор, реши, че това е отплатата за гнева.

Не мразеше очилата, с гнева си бе опитал да прикрие чувството, което изпитваше от мисълта, че остарява. Защото се страхуваше, че обещавайки си ха днес ще започна, ха днес ще я свърша, има време, днес, утре...нищо не е постигнал, че е отминало времето за реализиране на мечтите, че мозъкът му ще спре да работи.

Всъщност, той бе остарял в деня, когато колкото и да я гледаше отдалеч, не успя да разчете рецептата от кутията с витамини; и отиде при лекаря, като вътрешно се самонавиваше, че астигматизмът му е напреднал.

Бе се нервирал на окачените по стените на кабинета на лекаря диплома от Университета Хаджеттепе, Диплома за специализация и различни сертификати от West Virginia University's School of Medicine в уголемен вид, както и на констатацията на **офталмолога Беркай Йозберк**, че е дошло даже отминало времето да ползва очила за четене/близко виждане, б.пр./ Нямаше да се нервира, ако на пациента, дошъл с оплакване за астигматизъм, това докторче беше казало тактично и любезно `` не е непременно задължително, но не бихте ли опитали да ползвате очила за близко``. Нервирал го бе подигравателният тон на младото докторче, с който му бе подсказал, че остарява.

Очният лекар Беркай Йозберк всъщност се отнасяше много внимателно към пациентите. Но се нервира, когато Юлкю Бей, разтърсвайки гъстата си коса като лъвска грива, заговори за модата на бръснатите глави. А в действителност, Юлкю Бей също нямаше наум нещо лошо; вниманието му бе привлечено един огромен постер на стената и, както се е случвало и друг път, си позволи да каже някои неуместни думи, откъдето започна напрежението.

На огромния по размери постер бе изобразено офталмологичното отделение на новата и скъпа болница, персоналът бе само от мъже, наредени един до друг лекари, които по стойката и усмивките си приличаха като две капки вода. Всички бяха много красиви, излъчваха самочувствие. Но по една случайност всички бяха с бръснати глави. В действителност вероятно някои от тях са с отрано прошарени коси, други са с оплешивяло теме, но бяха намерили цаката, изобразявайки ги с обръснати глави. От целия постера лъхаше един авторитет, класово превъзходство, което безпокоеше.

Юлкю Бей, който от известно време отричаше, че остарява, си помисли, че тези млади доктори имат комплекс за плешивост и го напуши на смях, като в същото време прокара ръка по буйните си коси. Беркай Йозберк забеляза ехидната усмивка и подигравателния му поглед.

Ситуацията щеше да се уталожи, ако Юлкю Бей си бе замълчал при въпросителния поглед на доктора. Но той не искаше да се даде на младия лекар, който по вратните мускули, си личеше, че прекарва най- малко три дни в седмицата в спортната зала/ фитнес/.

`` Откак се наложи модата на бръснатите глави не се разбира кой е плешив, кой не е``, произнесе той, като дори не си направи труда да прикрие ехидната си усмивка. Но младият доктор, в чието семейство плешивостта бе наследствена болест, не му остана дължен и по същия ехиден начин напомни на Юлкю Бей, че неговата младост вече е отминала.

Получи се много напрегнат преглед. Юлкю Бей се бе ядосал на доктора с вид на спортист и със безбройните сертификати в рамки, защото той самият не бе успял да влезе в медицинския; положи много усилия да замине за Америка, като се включи в най-елементарен семинарна програма на някакъв американски университет, но така и не успя; а докторът се разгневи на косата му като буйна му лъвска грива и двамата напразно си изпуснаха нервите.

Translated by:

Nahide Deniz

nahide_deniz@hotmail.com

Ayfer Tunç official web site:

www.ayfertunc.com

Ayfer Tunç's New Novel
The Very ERRONEOUSLY NARRATED Short History Of A Madhouse
Web site of the book:

www.birdelilerevininyalanyanlisanlatilankisatarihi.com

Contact (copyright)

Kalem Agency

Tünel Ensiz Sok. no: 2/3 34430 Beyoglu İstanbul Turkey

Tel: +90 212 245 44 06

Fax: +90 212 245 44 19

info@kalemagency.com

nerminmollaoglu@gmail.com

www.kalemagency.com